

arxiu 22/05/2011

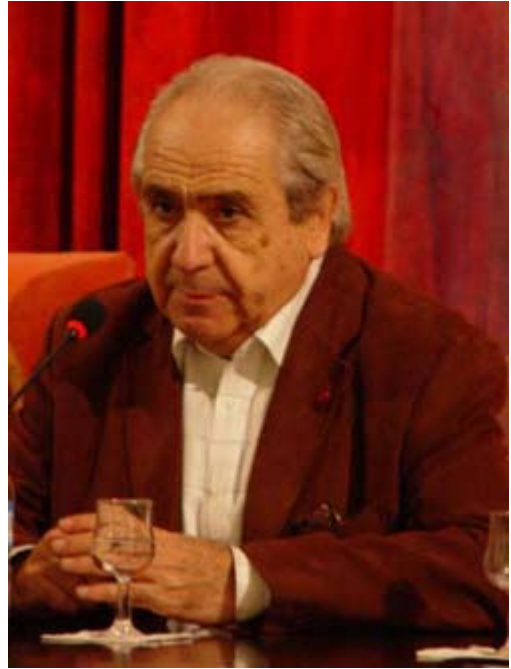

Roba dura de l'amor

(teatre breu)
peça inèdita

de Rosa M. Isart

(Barcelona, 2009)

©MJRL

*Dedicada al doctor en Arts Escèniques Ricard Salvat,
que va morir a Barcelona el 24 de març del 2009*

Personatges:

12 actrius:

LA SRA. MASRIERA
LA SRA. PUIGDENGOLAS
SRA. TERESA GODAY DE VALLDAURA
UNES DONES ANÒNIMES (1, 2, 3, 4, 5, 6, 7, 8)
LA CAROLINA

Durada:

15+15 minuts aprox.

Gènere:

Drama

Temes:

individu i societat, pobresa versus benestar i burgesia, interacció o fusió de realitat i món del somni o fantasia, amor pel teatre, elogi del personatge teatral, discriminació al geni excèntric, adopció de nens estrangers, pèrdua dels orígens i de la identitat...

Sinopsi:

Unes dones riques (que recentment han adoptat nens estrangers) comenten com educaran i portaran a terme la integració dels nouvinguts a la nova societat occidental europea. Un personatge, no sabem si real o bé irreal (un fantasma procedent dels escenaris), Teresa Goday, criticarà moltes coses, especialment la intolerància del sistema amb un director teatral molt important i també les dificultats de viure al món actual, fred, reduccionista, global. Carolina, una de les dones, esdevé el contrapunt a les riques burgeses (anònimes o no) de la petita peça teatral. De fet totes aquestes dones benestants no són altra cosa que «robadores de l'amor», lladres autoritzats i frívols del nostre món contemporani.

Roba dura de l'amor, de Rosa M. Isart

I.

LA SRA. MASRIERA (*vocalitza generosa, com si ensenyés a parlar*): “A Aragó hi ha una nina que és bonica com un sol. Té la cabellera rossa, li arriba fins als talons. Ai, amorosa Anna Maria, robadora de l'amor, ai, de l'amor”.

LA SRA. PUIGDENGOLAS: Jo ja no vaig anar a Àsia. Àsia va venir a mi. Primer la nena; i ara en pinzellades. ...Fan un festival oriental cada any a la ciutat. ...Els grans magatzems El Corte Inglés li dediquen un mes a l'any. ...Hi ha trenta-set botigues xineses al meu veïnat. ...Anar allà? Ni me'n parlis! No vaig agafar cap barca, cap barcota fràgil, no pas. Cap motora dèbil, cap gòndola. Ai, no sé com li diuen, als seus vaixells. ...M'hauria marejat massa. El meu Josep Maria va tramitar tota la paperassa, va parlar amb tots els, els... els uniformats. Cada dia li ho preguntava tot, per *e-mail*, des de la glorieta tocant a mar. I ell m'ho explicava.

SRA. TERESA GODAY DE VALLDAURA: El noranta-vuit. Què va escriure el noranta-vuit? Què va fer? On va estar?

LA SRA. MASRIERA: Sí. Això li ho diré. Tantes vegades com calgui perquè balbucegi les primeres paraules. Perquè acabi tenint un bon accent.

LA SRA. PUIGDENGOLAS: Vols fer el favor, Laura Masriera! Au, vés, beneïta. Has estat tu a l'Aragó? Què punyetes li has de parlar de l'Aragó?

ANÒNIMA 3: “*Madejillas*”! Mungen *madejillas*.

LA SRA. MASRIERA: És una cançó, estúpida. (Estúpida tu, no la cançó).

LA CAROLINA: I es pot saber per què li diuen “el bibi”? No queda millor “biberonet”?

LA SRA. PUIGDENGOLAS: I per què punyetes aquesta cançó?

LA SRA. MASRIERA: És lenta. Ja em serveix. Ha d'aprendre la llengua.

LA SRA. PUIGDENGOLAS: La meva, els seus pares, bé els seus avis, parlaven xinès min nan. Me la van servir abans que no pas ha arribat la teva, però.

LA SRA. MASRIERA: Han trigat massa. La nena està molt crescuda.

ANÒNIMA 1: La meva parlava kannada.

ANÒNIMA 2: La meva parlava vietnamita.

ANÒNIMA 3: La meva parlava panjabi occidental.

ANÒNIMA 4: La meva parlava marathi.

ANÒNIMA 5: La meva parlava marathi.

ANÒNIMA 4: Doncs digues “també”.

ANÒNIMA 5: ?

ANÒNIMA 4: Doncs digues “i la meva, també”.

ANÒNIMA 6: La meva parlava bhojpuri.

ANÒNIMA 7 (*pausa reflexiva però tardana*): Òndima! La meva també parlava kannada. Ara parla un espanyol deliciós.

ANÒNIMA 8: La meva parlava telugu.

LA CAROLINA: ...Estan segures que no estan portant a terme un procés de mútues desacreditacions i insults, sota un ...cataplasma de... suposats tecnicismes? (*Pausa curta*) O “bibe”. No queda millor “un dolç biberó”?

LA SRA. MASRIERA *taral-lareja en català un tros de la **cançó** La nina i son germà (música editada l'any 2007, amb adaptació musical de Lúdia Pujol i Pau Figueres, i arranjament de corda de Dani Espasa).*

LA CAROLINA (*a totes, menys a la Teresa Goday*): El que és clar és que són vostès robadores de l'amor. Asiàtic, centreeuropeu, africà, filipí, indi, ...el que calgui.

ANÒNIMA 1: Estúpida.

ANÒNIMA 2: Estúpida.

ANÒNIMA 3: ... Estúpida!

ANÒNIMA 4: Estúpida!

ANÒNIMA 5: O-ena-gé!

ANÒNIMA 6: Estúpida!

ANÒNIMA 7: Petarda!

ANÒNIMA 8: Moniato!

SRA. TERESA GODAY DE VALLDAURA: Això al meu temps no passava. Podies tenir un bon casament. Un bon casament podia canviar-te la vida. Però el nostre exotisme no venia a través d'uns fills importats. Sí dels *ex-libris*. Un exemple. Constitueix purament un exemple.

TOTES LES ANÒNIMES: La meva filla m'estima amb devoció. Els trets racials no són cap problema!

SRA. TERESA GODAY DE VALLDAURA: Benvolgudes meves. Jo no hi entenc. De res dels seus temps. Ni videoart, ni de streamings, ni de photoshops. Però sé que m'agraden les coses lentes i les plantes nascudes aquí. (Les de fora moren fàcil, o les fem morir per estranyes).

TOTES LES ANÒNIMES: Estimem les nostres filles amb devoció. Els trets racials no són cap problema!

SRA. TERESA GODAY DE VALLDAURA: No s'equivoquin. És un problema, AQUÍ. I seria un problema ALLÀ, si ELLES hi tornessin, "allà". Un obrer desubicat és un problema: una persona desubicada és un crim social. Portin-me una copeta. Ja va sent hora. (*Pausa curta*) Jo li deia... Jo estava... Hauria preferit calçar unes François Pinet que no pas les sabates que van posar-me. (*Somriu feliç*) Vam estrenar l'onze de setembre. Queia en dijous. Ho recordo perquè el dijous sempre prenc te. Aquell dia no. Teníem un gran compromís amb la ciutat. Els oferíem una gran màquina teatral. Molt trigarà Barcelona a veure quelcom similar.

LA CAROLINA: Vostè no està bé del cap. No preguntava vostè (*parodia l'estil de Teresa Goday*) "què va escriure el noranta-vuit?", "què va escriure el noranta-vuit?" ...Sembla, sembla... sembla que estigui, ...sembla poc conseqüent ...Vostè divaga. Divaga,...no? (*Pausa curta*) També diuen "el zumito". Per què diuen "el zumito"? Per què no diuen "au, (noiet), pren-te aquest suc de taronja!"

SRA. TERESA GODAY DE VALLDAURA: Certament, minyona. Una és tan estricta i afectuosa que busca elaborar una cronologia concreta. Sap vostè què vol dir "cronologia"?

LA CAROLINA: Estudi dels cromos.

SRA. TERESA GODAY DE VALLDAURA: Els cromos que constitueixen les seves amiguetes. Les robadores d'amor en temps de l'ofegadora i extensa globalització.

LA CAROLINA: "mundial"! (*pausa curta*) "mundial"!, "globalització MUNDIAL!" (...Faig poemes; domino la llengua).

TOTES LES ANÒNIMES (*rient, i mofant-se de la Carolina*): Això els nostres nadons! Quan beuen del biberó! (*Riuen plegades, com si fossin minyones compinxades*) Ha, ha! Ells sí dominen la llengua! Ha, ha! (*Mouen simultàniament les seves llengües i morros*).

LA CAROLINA (*a les Anònimes*): Bordegasses.

SRA. TERESA GODAY DE VALLDAURA (*mira primer la Carolina, amb parsimònia; després el públic*): Pobreta. Veig que no va tenir gaires estudis.

LA SRA. MASRIERA: De seguida, als set, li ensenyaré com fer els nostres plats típics. Perquè prengui consciència nacional.

LA SRA. PUIGDENGOLAS: Hauria de ser conscient de tot. De tot. Mamar-ho tot ben d'hora. I pentinar-li els cabells ben llis).

LA SRA. MASRIERA: No. Ben llisos no.

ANÒNIMA 1: Que sí!

ANÒNIMA 2: Que no!

ANÒNIMA 3: ... Au: al que sigui llavors la moda!

ANÒNIMA 4: Que sí que llisos!

ANÒNIMA 5: Que no que llisos!

ANÒNIMA 6: Sí!

ANÒNIMA 7: No!

ANÒNIMA 8: Jo... sempre li faré un monyo.

SRA. TERESA GODAY DE VALLDAURA: ...Voldria ser capaç de recordar tota la cronologia seva des de l'any noranta-vuit. Arola Editors prepara un llibre perquè aquest passat dos-mil vuit han fet deu anys. Els trucaria i faria un document conjunt, la cronologia d'un decenni, un elogi a un mort i un elogi a uns vius tarragonins. Però la memòria, aquesta dona que feineja tant quan pujo a escena, té hores de lluïssors i de foscors intermitents quan fa de poeta i

algebrista i habita les meves venes humanes..., em transforma en màrtir. Benvolgudes: podem trair les maneres i les hores. Els coprotagonistes i els continguts. *(Pausa)* Sí. Em ballen dates, dades... Recordo... Recordo que va fer *Mann ist mann*, de Bertolt Brecht, l'any setanta. Un muntatge sobre Castelao, l'any abans. Sap vostè *(a la Carolina)* com va conèixer ell la figura de Castelao?

LA CAROLINA: No.

SRA. TERESA GODAY DE VALLDAURA: Bé, no importa. A vostè en realitat no li importa. *(Pausa curta)* “És que tu no tens necessitat de veure els teus amics, de parlar amb ells?” li fa dir al personatge de la seva Ofèlia. Senyoreta –Carolina, oi?–: si vostè no té cultura...procuri-se-la! *(S'exalta)* Agafi un llibre menut, verd, de Raixa, del mil nou-cents seixanta-tres i obri'l per la pàgina trenta-nou! La trenta-nou! Trenta-nou! *(A totes les ANÒNIMES)* Borinotes: saben que l'amistat és allò únic que queda, a aquest maleït segle vint-i-u, enmig de tants píxels i despixelacions? *(Ens van vendre una meravella, però l'amor etern és una forma, un engany, una organització político-social).*

ANÒNIMA 6 *(excusa)*: M'ha sonat el mòbil, penso...

ANÒNIMA 7 *(excusa)*: Oi, ai, no, no, no tinc cobertura...

LA SRA. PUIGDENGOLAS: ...I la identitat.

SRA. TERESA GODAY DE VALLDAURA: Justament. Ha de quedar. Hem de tenir-ne. Deixin les roses a la seva terra humida i sincera i original. Senyores Masriera, Puigdengolas i companyia anònima! –Vostè, Carolina, a més d'estèril era pobríssima, oi?– Mentrestant, jo passejaré. Per arreu. Saludaré –i parlaré!– amb en Santiago Rusiñol, amb en Bartra, donaré aigua als assedegats a la guerra dels bòers l'any 1899, aniré a votar a Wellington North, li demanaré un te a Lady Emmeline Pethick-Lawrence, comentaré secrets d'actor amb la Mary Pickford, donaré pa tendre als jueus i els tornaré els quadres, faré dinar plegats en Caillebotte, en Paul Klee i en Basquiat, ...amb mi, evidentment, ...i quatre amics convidats! Qui s'ho perdria?! Els regalaré a cadascun un cedé d'*Els amants de Lilith* de la Lúcia Pujol.

ANÒNIMA 1 *(fent-li gràcia la pensada)*: Serà beneïta!

(Silenci general. LA CAROLINA fixa l'esguard intensament en la SRA. TERESA GODAY.

Pausa llarga.)

LA CAROLINA: Déu nos guard! Déu nos guard! Déu nos guard!

ANÒNIMA 1: Déu nos guard?

ANÒNIMA 2: Déu nos guard?

ANÒNIMA 3: Déu nos guard... de què?

ANÒNIMA 4: Déu nos guard!

ANÒNIMA 5, 6, 7 i 8 *(alhora)*: Déu nos guard!

LA CAROLINA: Aquesta dona! Aquesta dona! ...Aquesta dona *(referint-se a la Sra. Teresa Goday)* era morta! Què fa aquí? És terrible, senyoretetes! Era purament un personatge teatral!

LA SRA. PUIGDENGOLAS: Ocupava, anciana i distingida, l'escenari del Borràs.

LA CAROLINA: Quanta ambició! Quanta altivesa! Ha volgut reviure i... erigir-se un cos! *(Escandalitzada i indignada)* És una morta, és una morta! No té cap dret a viure!

SRA. TERESA GODAY DE VALLDAURA: En fa un gra massa, bonica. Au, prengui seient i respiri fondo. *(Canvi d'humor)* Sap què? No, això sí que no! No! ...Deixi'm en PAU, senyoreta! Una viva pau que em porti la pupil·la d'un colom de Barcelona que hagi guaitat atent les rajoles dolces del carrer antic de Regomir!

LA CAROLINA: És una morta, és una morta! No té cap dret a viure! De cap manera, a través de cap manera; de cap manera, a través de cap manera! No té cap dret a viure!

ANÒNIMA 3: Té arrugues. Deu estar viva...

LA CAROLINA *(a l'Anònima 3)*: Ruca, ruca, ruca! No!

SRA. TERESA GODAY DE VALLDAURA *(a totes)*: Roba dura. Vostès gasten roba dura. Aquella que no amoxaina les pells.

Fosc final bruscat. Ara l'obra es repeteix, íntegra, però en anglès.

Llums i...

II.

MS. MASRIERA (*uttering generously, as if teaching somebody to speak*): “Aragon girl, as pretty as a picture. Her golden hair cascading down to her heels. Alas, loving Anna Maria, thief of love, alas, of love”.

MS. PUIGDENGOLAS: I didn’t have to go to Asia. Asia came to me. First the baby girl; and now in some quick glimpses ...There is an Asian festival every year in the city. ...The department store El Corte Inglés celebrates an Asian month every year. ...There are thirty-seven Chinese shops in my neighbourhood. ...Going there? No way! I took no boat, no flimsy dinghy, no way. No worn-out motorboat, no gondola. I ignore what they call their boats. ...I would have felt too sick. My man, Josep Maria, got through all the paperwork, did all the talking with all the, the...the uniforms. I kept updated about everything day-to-day, by *e-mail*, from our arbour by the sea. And he would tell me everything.

MS. TERESA GODAY DE VALLDAURA: Ninety-eight. What did he write in the year ninety-eight? What did he do? Which places did he visit?

MS. MASRIERA: That’s it. That’s what I’ll say to her. As many times as I have to so she can start babbling her first words. This way she’ll end up having a good pronunciation.

MS. PUIGDENGOLAS: Will you please, Laura Masriera. Don’t be silly. Have you ever been to Aragon? Why would you tell her about Aragon?

ANONYMOUS 3: “*Madejillas*”! They eat *madejillas*.

MS. MASRIERA: It’s just a rhyme, stupid. (You, Stupid, not the rhyme).

CAROLINA: How come they call it the “bibi”? Isn’t simply “the feeding bottle” better?

MS. PUIGDENGOLAS: And why the heck this song?

MS. MASRIERA: It’s slow. It suits me fine. She must learn the language.

MS. PUIGDENGOLAS: Mine, actually, her pa...rents —now, let’s better say her grandparents—, used to speak Min Nan Chinese. I got her much earlier than yours arrived, though.

MS. MASRIERA: It took them quite long. It's quite a grown girl now.

ANONYMOUS 1: Mine spoke Kannada.

ANONYMOUS 2: Mine spoke Vietnamese.

ANONYMOUS 3: Mine spoke Western Punjabi.

ANONYMOUS 4: Mine spoke Marathi.

ANONYMOUS 5: Mine spoke Marathi.

ANONYMOUS 4: Then say "so did".

ANONYMOUS 5: ?

ANONYMOUS 4: Then say "so did mine".

ANONYMOUS 6: Mine spoke Bhojpuri.

ANONYMOUS 7 (*reflective pause but belated*): Blimey! Mine spoke Kannada as well. Now she speaks a beautiful Spanish.

ANONYMOUS 8: Mine spoke Telugu.

CAROLINA: ...Are you sure this isn't but a simple exchange of mutual discredits and insults, in the...disguise of... presumed technicalities? (*Short pause*) Or the "biberoncito". Don't you think it's better "the feeding bottle"?

MS. MASRIERA sings under her breath in Catalan a bit of the song La nina i son germà (translated: The girl and her brother; music edited in 2007, musical adaptation by Lúdia Pujol and Pau Figueres, sting arrangements by Dani Espasa).

CAROLINA (*to all of them, except Teresa Goday*): There's something quite clear, and it's that it is you who are the thieves of love. Asian, Central-European, African, Philippine, Indian, ...whatever it takes.

ANONYMOUS 1: Stupid.

ANONYMOUS 2: Stupid.

ANONYMOUS 3: ... Stupid!

ANONYMOUS 4: Stupid!

ANONYMOUS 5: En-Gee-Oh!

ANONYMOUS 6: Stupid!

ANONYMOUS 7: Bore!

ANONYMOUS 8: Pest!

MS. TERESA GODAY DE VALLDAURA: That would never have happened in my times. You could marry well. A good marriage could change your life. All of our exoticism wouldn't come from our imported children. But from the *exlibris*. An example. That is what it is, merely an example.

ALL THE ANONYMOUS: My daughter loves me with devotion. Racial traits aren't an issue!

MS. TERESA GODAY DE VALLDAURA: My dearly beloved. I am no expert. I know nothing about your times. No video art, no streaming, no photoshop. But I do know that I like taking things easy and plants that are born here. (Foreign plants die easy, or we make them die because they're weird).

ALL THE ANONYMOUS: We love our daughters with devotion. Racial traits aren't an issue!

MS. TERESA GODAY DE VALLDAURA: Don't get fooled. It is an issue, HERE. And it would be an issue THERE, if THEY were to go back "there". A worker out of place is a problem: a person out of place is a social crime. Could you get me a drink, please? It's about time. (*Short pause*) As I was saying ... I was... I would have preferred to wear some François Pinet shoes than the ones they made me wear. (*Smiles happily*) We opened on 11th September. It was a Thursday. I remember that because I always meet for tea on Thursday. But not on that day. We had an important commitment with the city. We were offering them great theatrical machinery. It'll take a long time until Barcelona gets to witness something like that.

CAROLINA: You are wrong in the head. Weren't you asking (*imitating the style of Teresa Goday*) "What did he write in the year 98?", "what did he write in the year 98?" ...it's as if, as if... as if you are, ...as if you are not making sense ...You are delirious. You are, ...aren't you? (*Short pause*) You also say "your little juice or "zumito"". Why do you call it "the little juice" or "zumito" Why don't you just say "come on, (darling), drink up your orange juice!".

MS. TERESA GODAY DE VALLDAURA: Certainly, young lady. One can be so strict and affectionate that struggles to work out a specific chronology. Do you know what "Chronology" means?

CAROLINA: crones, studying the crones.

MS. TERESA GODAY DE VALLDAURA: Crones! The crones!: You and your lady friends! The thieves of love in these times of chocking and widespread globalization!

CAROLINA: “worldwide”! (*Short pause*)”worldwide”!, “WORLDWIDE globalization!!” (...I make poems; I have the gift of tongues).

ALL THE ANONYMOUS (*laughing and mocking Carolina*): That’s what our babies do! When they drink from their bottles! (*They all laugh together, like housemaids plotting against another one*) Ha, ha! They do really have the gift of tongues! Ha, ha! (*They wiggle their tongues and pout*).

CAROLINA (*to the Anonymous*): Dunces.

MS. TERESA GODAY DE VALLDAURA (*glancing first at Carolina, with calm; at the audience*): She, poor girl. I see she hasn’t got much study.

MS. MASRIERA: Really early, at the age of seven, I’ll teach her how to prepare our typical dishes. This way she’ll develop a national conscience.

MS. PUIGDENGOLAS: She’ll need a conscience for everything. Everything. She’s going to have to learn all that from a very early age. I brush her hair all straight.

MS. MASRIERA: Don’t. Not all straight.

ANONYMOUS 1: Straight it is!

ANONYMOUS 2: Don’t!

ANONYMOUS 3: ... Come on: whatever the trend!

ANONYMOUS 4: Yes, all straight!

ANONYMOUS 5: Nope, not straight!

ANONYMOUS 6: Straight, yes!

ANONYMOUS 7: Straight, don’t!

ANONYMOUS 8: I... I’ll always do her hair in a bun.

MS. TERESA GODAY DE VALLDAURA: ...I’d like to be able to remember all his chronology from the year ninety-eight. Arola Publishers are preparing a book because this last two thousand and eight was the tenth anniversary. I’d phone them up and create a joint

document, the chronology of a decade, praise to a dead man and praise to some living men from Tarragona. But memory, this lady that works so hard when I'm on stage, has its intermittent moments of brightness and darkness when acting as a poet and an algebraist inhabiting my human veins..., it turns me into a martyr. Dearly beloved: we can betray the manners and hours. The co protagonists and the contents. *(Pause)* Yes. Dates, data all cluttering in my head... I remember... I remember we did *Mann ist mann*, by Bertolt Brecht, in the year seventy. A show about Castelao, the year before. Do you know *(to Carolina)* how he became acquainted with the figure of Castelao?

CAROLINA: I don't.

MS. TERESA GODAY DE VALLDAURA: Well, never mind. You really don't mind. *(Short pause)* "Don't you feel the need to see your friends, to talk to them?" He makes his character Ophelia say. Miss –Carolina, right?–: if you don't have an education... get yourself one! *(Getting overexcited)* Get yourself a small green book by Raixa, of the nineteen sixty-three and open it on page thirty-nine! Thirty-nine! Thirty-nine! *(To all the ANONYMOUS)* You dimwits: do you know that happiness is all we have left, in this damned twenty-first century, so full of pixel and depixel? *(We bargained for a wonder but eternal love is just a form, a swindle, and a social-political organisation).*

ANONYMOUS 6 *(excuses)*: I think my mobile is ringing...

ANONYMOUS 7 *(excuses)*: Oh, oops, no, no, no reception here...

MS. PUIGDENGOLAS: ...And identity.

MS. TERESA GODAY DE VALLDAURA: Precisely. That must remain. We must have one. Leave the rose buds in their wet, true, original land. Ms Masriera, Puigdengolas and ANONYMOUS company! –You, Carolina, apart from sterile, you were also very poor, weren't you?– Meanwhile, I'll go for a walk. All around. Greeting around –and I'll get to speak!– to Santiago Rusiñol, to Bartra, I'll water the thirsty in the Boer wars in 1899, I'll go and vote in Wellington North, I'll have some tea with Lady Emmeline Pethick-Lawrence, I'll share secret actor tricks with Mary Pickford, I'll give bread to the Jews and give them back their paintings, I'll have sitting at the same dinner table Caillebotte, Paul Klee and Basquiat, ...and me,

obviously, ...and my four guests! Who would miss it! I'll present each of them with the cd *Lilith's Lovers*ⁱ by Lúdia Pujol.

ANONYMOUS 1 (*finding the thought funny*): What a silly billy!

(*General silence. CAROLINA stares intensely at MS. TERESA GODAY. Long pause.*).

CAROLINA: God forbid! God forbid! God forbid!

ANONYMOUS 1: God forbid?

ANONYMOUS 2: God forbid?

ANONYMOUS 3: God forbid...what?

ANONYMOUS 4: God forbid!

ANONYMOUS 5, 6, 7 and 8 (*at the same time*): God forbid!

CAROLINA: This woman! This woman! ...This woman (*meaning MS. Teresa Goday*) was dead! What is she doing here? It's terrible, my lady friends! She was nothing but a theatrical character!

MS. PUIGDENGOLAS: An old and refined woman, she used to take up with her old age and distinction the whole stage of Borràs theatre, at Urquinaona Square. In Barcelona.

CAROLINA: What an ambition! What arrogance! She wanted to relive and... erect herself a body! (*Outraged and indignant*) She's dead, she's dead! She is not entitled to live!

MS. TERESA GODAY DE VALLDAURA: You are overreacting, dear. Come on, take a seat and breathe deeply. (*Change of mood*) You know what? No, that's out of the question! Don't! ...Leave me ALONE, young lady! Some peace and quiet brought to me by the pupil of a pigeon from Barcelona that has carefully glanced at the ground tiles of old Regomir street!

CAROLINA: She's dead, she's dead! She has no right to be alive! No way, by no means; no way, by no means! She has no right to be alive!

ANONYMOUS 3: She has wrinkles. She must be alive ...

CAROLINA (*to ANONYMOUS 3*): Stupid, stupid, stupid! Don't!

MS. TERESA GODAY DE VALLDAURA (*to all*): Hard couture. That's the kind of clothes you wear. The kind that doesn't burn your skin. Roba dura. Vostès gasten roba dura. Aquella que no amoxaina les pells. Hard couture. That's the kind of clothes you wear. The kind that

doesn't burn your skin. Roba dura. Vostès gasten roba dura. Aquella que no amoxaina les pells.

*Fosc final brusc, amb simultàniament **dues percussions** ben fortes.*

El Masnou, nit del divendres 17 d'abril del 2009

Com contactar amb l'autor:

www.rosamariaisart.com

apartat de correus 35.045 08080 Barcelona (La Nova Esquerra de l'Eixample)

Traducció a l'anglès feta per: Sílvia Pons.

Informació registral: RPI núm.

ⁱ In catalan: *Els amants de Lilith*.